

“છેલ્લો અવરોધ ભાંગી નાખ”

મારામાં કેવી હિંમત કહેવાય કે હમેશાં હું લડવાનું ટાળું છું ?
મારામાં કેવી શક્તિ કહેવાય કે હું કરવાના નવા પ્રયત્નથી સહજપણે
ડરીને, એને વિષે સભાન પણ બન્યા વિના, ભૂતકાળના પ્રયત્નોનાં
પરિણામ ઉપર વિશ્વાસ રાખીને સૂઈ જવાનો પ્રયત્ન કરતી હોઉં છું ?
કોઈ કર્મ કરવા માટે મને ફરજ પાડવી પડે છે અને મારું મૂક ચિંતન
અંશતઃ આળસ ભરેલું હોય છે. ... આ બધું મને વધુને વધુ સ્પષ્ટ
દેખાઈ રહ્યું છે. આજ સુધી મેં જે બધું કર્યું છે તે અર્થ વિનાનું લાગે છે.

... ..

ક્યારે હું સાચે એક શક્તિશાળી વ્યક્તિ – હિંમતની, શક્તિની,
બહાદુરીની અને શાંત ધીરજની પૂરી ભરેલી – બની શકીશ ? ક્યારે
હું મારી વ્યક્તિતાને એટલી સમગ્રપણે ભૂલી ગઈ હોઈશ અને મારે
અભિવ્યક્ત કરવાની શક્તિઓથી ઘડાયેલું એક સાધન બની રહી
હોઈશ ? ક્યારે મારી એકતાની ચેતનામાં કોઈ જડતાનું મિશ્રણ નહિ
હોય; મારી દિવ્ય પ્રેમની લાગણીમાં કોઈ નિર્બળતાનું મિશ્રણ ક્યારે
નહિ હોય ?

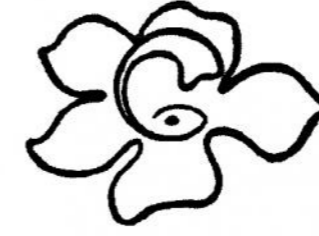
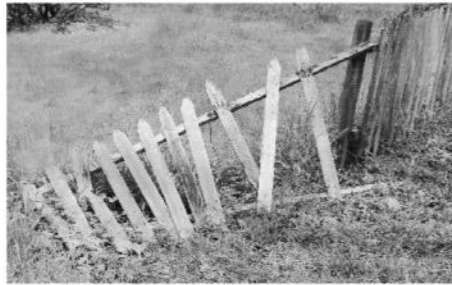
હે પ્રભુ, આ પ્રશ્નો મેં રજૂ કર્યા એટલે હવે જાણો મારામાંથી
સર્વ વિચારો મરી પરવાર્યા છે. હું મારા સભાન મનને ખોળું છું પણ એ
હવે જડતું નથી; હું મારી વ્યક્તિતાને શોધું છું પણ એ ક્યાંય જડતી
નથી; હું મારા અંગત સંકલ્પની શોધ કરું છું અને એ નથી. હું તારી
શોધ કરું છું અને તું મૌન છે. ... શાંતિ, કેવળ શાંતિ. ...

હવે તારો અવાજ મને સંભળાતો હોય એમ લાગે છે: “...
પૂર્ણ સમર્પણ કર, કેવી રીતે અદૃશ્ય થવું તે શીખ, મારાથી તને દૂર
રાખનાર છેલ્લો અવરોધ તું ભાંગી નાખ; તારું પૂર્ણ સમર્પણનું કાર્ય
નિઃસંકેપ સિદ્ધ કર .”

૭ એપ્રિલ ૧૯૧૪

‘પ્રાર્થનાઓ અને ધ્યાન’માંથી

– શ્રી માતાજી

Prosperity

શ્રી માતાજીની

સિદ્ધિ-રિદ્ધિ

2019

FEBRUARY

૧ ફેબ્રુઆરી, ૨૦૧૯

Break the Last Barrier || The White Elephant છેલ્લો અવરોધ ભાંગી નાખ || ધોળો હાથી

What kind of courage is mine that I always try to avoid the fight?
What kind of energy is mine, that I am instinctively frightened of the new effort
to be made and try, without being aware of it, to go to sleep passively, relying
upon the results of previous efforts? In order to act, I have to be compelled
and my mute contemplation is partly made of laziness. ... All this is becoming
more and more clearly apparent to me. All that I have done till now seems
to me to be nothing.

When shall I become a truly strong being, made entirely of courage,
energy, valour and calm perseverance; when shall I have forgotten my own
person completely enough to be nothing but an instrument moulded solely by
the forces it has to manifest? When will my consciousness of unity be no
longer tinged with any inertia; when will my feeling of divine love be no longer
mixed with any weakness?

O Lord, all thought seems dead within me, now that I have asked these
questions. I search for my conscious mind and I do not find it; I search for
my individuality and I cannot discover it anywhere; I search for my personal
will and it is not there. I search for Thee, and Thou art silent. ... Silence,
silence. ...

Now I seem to hear Thy voice: “... .. Surrender completely, learn how
to disappear, break the last barrier that separates thee from me; accomplish
unreservedly thy act of surrender.”

– The Mother

April 7, 1914

from ‘Prayers and Meditations’

From:Dakshina Karyalaya, Sri Aurobindo Ashram, Pondicherry-2. © 0413-2331470

રવાના: દક્ષિણ કાર્યાલય, શ્રી અરવિન્દ આશ્રમ, પોંડિચેરી-૨. © ૦૪૧૩-૨૩૩૧૪૭૦ • February 2019

<https://themothersprosperity.org>

The White Elephant (A Fable)

A herd of 80,000 elephants roamed the jungles of the Himalayas, led by a mighty white beast whom they were proud to acknowledge as their king.

The king's mother was blind.

If ever he wandered with the herd into remote parts of the forest, he still had loving thoughts for his mother and sent her messengers with fruit.

Alas, the messengers ate the fruit themselves and the loving gifts never reached the blind mother. When he discovered this deceit the king resolved to leave the herd and to feed and protect his mother himself. So he led her to a cave in Mount Chandorana, near a lake, and they lived together in peace.

One day a man from the city of Benares lost his way in the jungle and wandered in despair for seven days.

The elephant-king knelt down and invited the lost man to climb onto his back; then he took him to the path which led to Benares and showed him the way.

Alas, the man's heart was wicked. He told the King of Benares what a fine white elephant was to be found in the cave of Chandorana, and the King sent him with many helpers to catch the royal elephant. The hunters saw the white king standing in a lake. They seized him and he did not resist; they took him to Benares.

The blind mother was sad when her son did not return.

"Ah," she sighed, "the frankincense tree still grows and the Kutaja, grass and ferns, lilies and bluebells; but my son, where is he?"

The white elephant was in a stable all bright with flowers, and the King himself came to feed him. But the elephant would eat nothing.

"My mother is not here," he said.

"Come, come," said the King of Benares, "eat and let us be friends."

"Ah, the poor blind one mourns in the cave of Chandorana."

"Whom do you mean?" asked the King.

"My mother mourns for me."

So the King commanded his people to set the elephant free, and the great creature ran swiftly away from the city into the jungle; he drew water from a pool, hurried to the cave and showered his blind mother with the cool water.

She cried, "It is raining! Alas, my son is not here to take care of me."

"Mother," he said, "it is I, your son. The King has sent me home."

Then they were happy together.

ઘોળો હાથી (એક વાર્તા)

એક ૮૦,૦૦૦ હાથીઓનું ટોળું હિમાલયના જંગલોમાં ફરતું રહેતું હતું. એમનો નેતા એક ઘણો મોટો પ્રચંડ ઘોળો હાથી હતો અને બધા હાથી એને ખૂબ ભાવપૂર્વક પોતાનો રાજા માનતા હતા.

આ રાજાની મા આંધળી હતી.

એ જંગલમાં દૂર દૂર ફરવા ગયો હોય ત્યારે પણ પોતાની મા માટે એ પ્રેમપૂર્વક વિચારો કરતો રહેતો અને પોતાના દૂતોની સાથે માને ફળો મોકલાવતો.

પણ અફસોસ, એ દૂતો પોતે જ ફળો ખાઈ જતા અને એ પ્રેમ ભરેલી ભેટો આંધળી માને કદી પહોંચતી નહિ. હાથીને જ્યારે આ છેતરામણીની જાણ થઈ ત્યારે એણે એ ટોળું છોડી દેવાનો નિર્ણય કર્યો અને માને ખવાડવાનું તથા તેનું રક્ષણ કરવાનું કામ પોતે જ કરવું એ વિચાર કર્યો. અને પછી તે માને લઈને ચંડોરાણા પર્વતમાં એક સરોવર પાસે આવેલી એક ગુફામાં લઈ ગયો અને ત્યાં તે શાંતિપૂર્વક રહેવા લાગ્યાં.

એક દિવસે બનારસ શહેરનો એક માણસ એ જંગલમાં ભૂલો પડી ગયો અને સાત દિવસ લગી હતાશ થઈને ત્યાં ભટકતો રહ્યો.

એ હાથી રાજાએ ભૂલા પડેલા એ માણસને નીચે ઝૂકીને પોતાની પીઠ ઉપર બેસી જવાને ભાવપૂર્વક કહ્યું. પછી એને તે બનારસ જવાના રસ્તા પાસે લઈ ગયો અને ત્યાંથી રસ્તો બતાવી આપ્યો.

પણ અફસોસ, એ માણસ દુષ્ટ હૃદયનો હતો. બનારસના રાજાને જણાવ્યું કે ચંડોરાણાની ગુફામાં એક સુંદર ઘોળો હાથી રહે છે. એટલે રાજાએ એની મદદમાં ઘણા માણસો આપીને એ રાજહાથીને પકડવા મોકલી આપ્યો. એ શિકારીઓએ એ ઘોળા રાજાને સરોવરમાં ઊભેલો જોયો. તેમણે એને જઈને પકડ્યો, ત્યારે એણે કશો વિરોધ ન કર્યો. તેઓ એને બનારસ લઈ ગયા.

એની આંધળી માએ જોયું કે પોતાનો પુત્ર પાછો આવ્યો નથી અને એ ઘણી દુઃખી થવા લાગી.

એ નિસાસા નાખવા લાગી, "અરેરે, લોબાનનું ઝાડ અને કુટજ, ઘાસ અને ફર્ન વૃક્ષો, પોયણાં અને નીલપુષ્પો તો હજી ઊગતાં રહ્યાં છે, પરંતુ મારો પુત્ર ક્યાં છે ?

ઘોળા હાથીને ફૂલોથી સજાવેલા એક તબેલામાં પૂર્યો હતો. રાજા પોતે તેને ખવાડવાને આપતો પણ હાથી કાંઈ જ ખાતો નહિ.

એ કહેતો, 'મારી મા અહીં નથી.'

બનારસનો રાજા એને કહેતો, 'ચાલો હવે, તમે ખાઈ લો, આપણે મિત્રતા કરીએ.'

'અરેરે, બિચારી આંધળી ચંડોરાણાના જંગલમાં નિસાસા નાખે છે.'

રાજાએ પૂછ્યું, 'તમે કોની વાત કરો છો?'

'મારી મા મારા માટે રડી રહી છે.'

એ સાંભળી રાજાએ પોતાના માણસોને હાથીને છૂટો કરી દેવાનો હુકમ કર્યો. અને એ મોટું પ્રાણી શહેરમાંથી ઝડપથી જંગલ તરફ દોડી ગયું. એક તળાવમાંથી એણે થોડું પાણી સૂઢમાં ચૂસી લીધું, ઝડપથી ગુફામાં ગયો અને પોતાની આંધળી મા ઉપર એ ઠંડા પાણીનો છંટકાવ કર્યો. એ બોલી ઊઠી, 'આ તો વરસાદ પડે છે ! અરેરે, મારો દીકરો મારી સંભાળ લેવા નથી.'

અને એ બોલ્યો, 'એ તો હું છું, તારો દીકરો, રાજાએ મને પાછો મોકલી આપ્યો છે.' અને પછી તેઓ સુખમાં રહેવા લાગ્યાં.